ছূৰা - ১২

ইউছুফ

(য়ূছুফ ঃ ৪)

মক্কাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহমান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম ৰা। এইবোৰ সুস্পষ্ট গ্ৰন্থৰ আয়াতসমূহ।

২ নিসন্দেহে আমি এইখন অৱতাৰণ কৰিছো— আৰবী কুৰআন, যাতে তোমালোকে (মাতৃভাষাত ইয়াক সহজে) বুজিব পাৰা (আৰু তোমালোকৰ মাধ্যমে সমগ্ৰ জগৎবাসীয়ে ইয়াক বুজিব পাৰে)।

৩ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) আমি তোমাৰ ওচৰত এই কুৰআন প্ৰত্যাদেশৰ দ্বাৰা তোমাৰ ওচৰত শ্ৰেষ্ঠ কাহিনী বৰ্ণনা কৰিছো। আৰু অৱশ্যেই ইয়াৰ আগতে তুমিতো আছিলা অনবহিতসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

৪ স্মৰণ কৰা! ইউছুফ (আঃ)-এ তেওঁৰ পিতাকক ক'লে— "হে মোৰ আব্বা! মই (টোপনি যোৱা অৱস্থাত) নিশ্চয় দেখিলো এঘাৰটি তৰা আৰু সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰ, সেইবিলাকক দেখিলো মোৰ কাৰণে সিহঁতে (আল্লাহৰ প্ৰতি) ছিজ্দাৰত।"

৫ তেওঁ ক'লে— "হে মোৰ পুতেক! তোমাৰ দৈৱদৰ্শন তোমাৰ ককাইহঁতৰ আগত বৰ্ণনা নকৰিবা, জানোচা সিহঁতে তোমাৰ বিৰুদ্ধে কোনো চক্ৰান্তৰ ষড়যন্ত্ৰ কৰিব (কাৰণ তোমাৰ সপোনে ইঙ্গিত কৰিছে যে তুমি এঘাৰজন ভাতৃৰ আৰু তোমাৰ আব্বা আৰু আম্মাৰ ওপৰতো মৰ্যাদা লাভ কৰিছা)। নিসন্দেহে চয়তানেই মানুহৰ নিমিত্তে প্ৰকাশ্য শত্ৰু।

৬ "আৰু এইভাৱেই তোমাৰ প্ৰভুৱে তোমাক মনোনীত কৰিব (লোকক হেদায়ৎ কৰাৰ কাৰণে), আৰু তোমাক শিক্ষা দিব ঘটনাৱলীৰ ব্যাখ্যা সম্পৰ্কে, আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহ পূৰ্ণাঙ্গ কৰিব তোমাৰ প্ৰতি আৰু ইয়াকুব (আঃ)-ৰ বংশধৰৰ (বা ইছ্ৰাইলবংশীয় লোকৰ) প্ৰতি, যেনেকৈ তেওঁ সেইটো পূৰ্ণাঙ্গ কৰিছিলে ইয়াৰ আগতে তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষ ইব্ৰাহীম আৰু ইছহাক (আঃ)-ৰ প্ৰতি। নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভু সৰ্বজ্ঞাতা, পৰমজ্ঞানী।"

পৰিচ্ছেদ - ২

৭ ইউছুফ (আঃ) আৰু তেওঁৰ ভাই-ককাইৰ (কাহিনীৰ) মাজত নিশ্চয় নিদৰ্শন ৰৈছে জিজ্ঞাসুসকলৰ নিমিত্তে (কিয়নো জিজ্ঞাসুসকলে বিভিন্ন দিশত জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰিব)।

৮ স্মৰণ কৰা! সিহঁতে কোৱা-কুই কৰিলে— "ইউছুফ আৰু তাৰ (সহোদৰ) ভায়েক (বিন্য়ামীন) তো আমাৰ আব্বাৰ ওচৰত আমাতকৈ বেচি প্ৰিয়, যদিও আমি দলত ভাৰি। আমাৰ আব্বা নিশ্চয় স্পষ্ট বিভ্ৰান্তিতে ৰৈছে,"—

৯ (দুষ্ট ল'ৰাহঁতৰ এটাই ক'লে—) "ইউছুফক মাৰি পেলোৱা অথবা কোনো দেশত নিৰ্বাসন দিয়া, তেনেহ'লে তোমালোকৰ আব্বাৰ মুখ (অৰ্থাৎ মনোযোগ) তোমালোকৰ ফালেই নিবিষ্ট হ'ব, আৰু তাৰ পাছত তোমালোকে ভাল মানুহ হ'ব পাৰিবা (বা অন্ততঃ আব্বাৰ ওচৰত নিজকে ভালবুলি দেখুওৱাব পাৰিবা)।"

১০ সিহঁতৰ মাজৰ এজন বক্তাই ক'লে— "ইউছুফক হত্যা নকৰিবা, তাক বৰং কোনো কুঁৱাৰ তলিত পেলাই দিয়া, ভ্ৰমণকাৰীসকলৰ কোনোবাই তাক উঠাই নিব পাৰে (আৰু আমাৰ ঝামেলা দূৰ কৰিব পাৰে),— (এনেকুৱাই কৰা) যদি তোমালোকে কিবা কৰিবলৈ ওলাইছা (তেতিয়া সাপো মৰিব আৰু লাঠিও নাভাঙিব)।"

১১ সিহঁতে (ইউছুফ-ৰ প্ৰতি সোহাগ দেখুৱাই) ক'লে— "হে আমাৰ আব্বা! তোমাৰ কি হৈছে যিহৰ কাৰণে তুমি ইউছুফৰ বিষয়ত আমাক বিশ্বাস নকৰা, অথচ নিসন্দেহে আমিতো তাৰ শুভাকাঙ্খী?

১২ “তাক আমাৰ লগত কাইলৈ পঠিয়াই দিয়া, সি (আমাৰ লগত) আমোদ কৰক আৰু খেলধেমালি কৰক; আৰু আমিতো নিশ্চয় তাৰ (চোৰা-চিতাত) হেফাজৎকাৰী।”

১৩ তেওঁ ক’লে— “এইটোৱে অৱশ্যে মোক কষ্ট দিব যে তোমালোকে তাক লৈ যাবা, আৰু মই ভয় কৰিছো পাচত জানোচা কুকুৰ-নেচীয়া-বাঘে তাক খাই পেলায়, যদি তোমালোকে (খেলাত মগ্ন হৈ) তাৰ প্ৰতি বেখেয়াল হৈ পৰা।”

১৪ সিহঁতে ক’লে— “আমি দলত ভাৰি হোৱা সত্ত্বেও যদি তাক কুকুৰ-নেচীয়াই খাই পেলায় তেন্তে আমিয়েইতো নিশ্চয় সৰ্বহাৰা হ’ম।”

১৫ তাৰ পাছত সিহঁতে যেতিয়া তাক (খেলাৰ ছলেৰে) লৈ গ’ল আৰু সকলোৱে একমত হ’ল যে সিহঁতে তাক পেলাই দিব কুঁৱাৰ তলিত, তেতিয়া আমি তেওঁৰ ওচৰলৈ প্ৰত্যাদেশ দিলো—“(তোমাৰ এনে এটা দিন আহিব যেতিয়া) তুমি সিহঁতক অৱশ্যেই জনাই দিবা সিহঁতৰ এই (জঘন্যতম হীন) কামৰ কথা, আৰু সিহঁতে (তোমাক) চিনিবও নোৱাৰিব।”

১৬ আৰু (ইউছুফ-ক কুঁৱাত পেলাই দি) সিহঁতে সিহঁতৰ পিতাকৰ ওচৰত কান্দি-কাটি আহিল ৰাতিৰ ভাগতে (যেন গোটেই দিন সিহঁতে ইউছুফকেই বিচাৰি ফুৰিছিল)।

১৭ সিহঁতে ক’লে—“হে আমাৰ আব্বা! আমি (খেলি খেলি) দৌৰাদৌৰি কৰি গৈছিলো, আৰু ইউছুফক ৰাখি গৈছিলো আমাৰ বস্তুবাহানিৰ কাষত, তেতিয়া কুকুৰ-নেচীয়া-বাঘে তাক খাই পেলাইছে; কিন্তু তুমিতো আমাৰ প্ৰতি (এই কথাতে) বিশ্বাসকাৰী নহ’বা, যদিও আমি হৈছো সত্যবাদী।

১৮ আৰু সিহঁতে (প্ৰমাণ দেখুওৱাৰ কাৰণে) আনিলে তেওঁৰ চোলাটোৰ ওপৰত মিছা তেজ (সানি) লৈ। তেওঁ ক’লে— “নহয়, তোমালোকৰ অন্তৰে তোমালোকৰ কাৰণে এই বিষয়টো উদ্ভাৱন কৰিছে। কিন্তু ধৈৰ্য ধৰাই উত্তম। আৰু তোমালোকে যি বৰ্ণনা কৰিছা সেই ক্ষেত্ৰতে আল্লাহেই (মোৰ একমাত্ৰ) সাহায্য কামনাৰ স্থল।”

১৯ ইফালে (মিচৰৰ পথত বাণিজ্যসম্ভাৰ লৈ) ভ্ৰমণকাৰীসকল আহিলে আৰু সিহঁতৰ পানীৱালাক (পানী সংগ্ৰহ কৰিবলৈ) পঠালে, সি তেতিয়া তাৰ বাল্‌তি (সেই কুঁৱাৰ ভিতৰত) নমাই দিলে (আৰু সেইটো টানি তোলতে ইউছুফ কুঁৱাৰ পৰা উঠি আহিলে)। সি ক’লে— “কি সুখবৰ! ই যে এটা ল’ৰা!” ইয়াৰ পাছত সিহঁতে তাক লুকাই ৰাখিলে পণ্যদ্ৰব্যৰ লগতে। আৰু সিহঁতে (ইউছুফ-ক) যি কৰিছিল সেইসম্বন্ধে আল্লাহ সৰ্বজ্ঞাতা।

২০ আৰু সিহঁতে তেওঁক (মিচৰৰ নগৰ-প্ৰধানৰ ওচৰত) বিক্ৰি কৰিলে সামান্য মূল্যত— গণনাত কেইটি দিৰহামত (বা ৰৌপ্যমুদ্ৰাত); আৰু তেওঁৰ প্ৰতি সিহঁত আছিল অনাসক্ত।

পৰিচ্ছেদ - ৩

২১ আৰু মিচৰীয় যি (আজীয বা নগৰ-প্ৰধানে) তেওঁক কিনিছিল তেওঁ নিজৰ স্ত্ৰীক ক’লে— “(চোৱা যুলাইখা!) সন্মানজনকভাৱে ইয়াৰ থকাৰ ঠাই কৰা; জানোচা সি আমাৰ উপকাৰত আহিব, অথবা তাক আমি (পালক) পুত্ৰৰূপেও গ্ৰহণ কৰিব পাৰো।” আৰু এইদৰে আমি ইউছুফ-ৰ নিমিত্তে বাসস্থান ঠিক কৰি দিলো (সেই) দেশত, যাতে তেওঁক শিকাব পাৰো ঘটনাৱলীৰ ব্যাখ্যা সম্বন্ধে। আল্লাহ তেওঁৰ কাজ-কৰ্মত সৰ্বেসৰ্বা, কিন্তু অধিকাংশ লোকেই নাজানে।

২২ আৰু যেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ পূৰ্ণ যৌৱনত উপনীত হ’ল, আমি তেওঁক বুদ্ধি আৰু বিদ্যা দান কৰিলো। আৰু এইদৰে আমি সৎকৰ্মশীলসকলক পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰো।

২৩ আৰু যি মহিলাৰ ঘৰত তেওঁ আছিলে সেইজনীয়ে তেওঁক কামনা কৰিলে তেওঁৰ অন্তৰঙ্গতাৰ বাবে, আৰু বন্ধ কৰি দিলে দুৱাৰবোৰ আৰু ক’লে— “আহাঁ হে তুমি!” তেওঁ ক’লে— “আল্লাহ সহায় হওক! মোৰ প্ৰভু নিশ্চয় মোৰ আশ্ৰয়স্থল অতি উত্তম বনাইছে। নিসন্দেহে তেওঁ অন্যায়কাৰীবিলাকৰ উন্নতি নকৰে (আৰু চৰিত্ৰহীনসকলক মৰ্যাদা নিদিয়ে)।”

২৪ আৰু সেই নাৰী নিশ্চয় তেওঁৰ প্ৰতি আসক্ত হৈছিল; আৰু তেৰোঁ সেইজনীৰ প্ৰতি আসক্ত হৈয়েই পৰিলেহেঁতেন যদিহে না তেওঁ নিজ প্ৰভুৰ (নিৰ্দেশৰ) স্পষ্ট প্ৰমাণ প্ৰত্যক্ষ কৰিলেহেঁতেন। এইদৰে (এনে প্ৰলোভনৰ পৰীক্ষাত নিজকে সংযত ৰখাৰ পৰিণামত) আমি যেন তেওঁৰ পৰা আঁতৰাই দিব পাৰো বেয়া কাম আৰু অশ্লীলতাক। স্বৰূপতে তেওঁ আছিল আমাৰ একান্ত অনুৰক্ত দাসসকলৰ অন্যতম।

২৫ আৰু (ইউছুফ-আঃ ঘৰৰ পৰা ওলাই যাব বিচাৰিলে আৰু যুলাইখাই তেওঁক ধৰি ৰাখিবলৈ) সিহঁত দুজনেই দুৱাৰৰ পিনে দৌৰিলে, আৰু তেখেতে (ইউছুফ-আঃ-ৰ চোলাটোহে টানি ধৰিলে আৰু) তেওঁৰ চোলা পাচফালৰ পৰা ফালি পেলালে; আৰু (ঘটনাচক্ৰত) তেওঁলোক দুজনে দুৱাৰৰ ওচৰত দেখা পালে তাইৰ স্বামীক! (নিজৰ দোষ ইউছুফ-আঃ-ৰ মূৰতে জাপি দি) তাই ক’লে— “যিজনে তোমাৰ পৰিয়ালৰ লগত কুকৰ্ম কামনা কৰে তাৰ পৰিণাম কাৰাদণ্ড বা (অইন কোনো) মৰ্মন্তুদ শাস্তিৰ বাহিৰে আৰু কি হ’ব পাৰে?”

২৬ তেওঁ ক’লে— “এওঁহে মোক কামনা কৰিছিল মোৰ সান্নিধ্যৰ।” তেতিয়া তেওঁৰেই পৰিয়ালৰ এজন সাক্ষীয়ে সাক্ষ্য দিলে— “যদি তাৰ চোলাটো সন্মুখৰ ফালে ফলা হৈছে তেন্তে (বুজা যাব যুলাইখাৰ ফালে ইউছুফ আগুৱাই আহিছিল আৰু উভয়ে মুখামুখি টানা-আঁজোৰা কৰিছিল, ফলত আমালোকৰ) এওঁ সত্যবাদী আৰু ই মিথ্যাবাদীবোৰৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

২৭ “আৰু যদি তাৰ চোলাটো পাচফালে ফলা থাকে তেন্তে (বুজা যাব যুলাইখাই ইউছুফৰ পাচত ধাওৱা কৰিছিল ফলত) এৰেঁই মিথ্যাবাদী আৰু সি সত্যবাদীসকলৰ মাজৰ।”

২৮ গতিকে তেওঁ (—গৃহস্বামীয়ে) যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁৰ চোলাটো পাচৰ পিনে ফলা তেতিয়া তেওঁ ক'লে— "এইটো নিসন্দেহে তোমালোকৰ (তিৰোতাবিলাকৰেই) ছলনা; তোমালোকৰ ছল-চাতুৰী বৰ ভীষণ (কাৰণ এফালে তুমি নিজেই নিন্দনীয় কাম কৰিছা, তাৰ উপৰি নিৰপৰাধৰ গাত কলংক লিপিছা)।

২৯ "হে ইউছুফ, তুমি এই বিষয়ত একোৰেই মনত নলবা; আৰু (হে বেগম!) তুমি ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা তোমাৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে; নিসন্দেহে তুমি হৈছা পাপিষ্ঠাবিলাকৰ মধ্যকাৰ।"

পৰিচ্ছেদ - ৪

৩০ আৰু নগৰৰ নাৰীবিলাকে (সিহঁতৰ বান্ধৱীৰ প্ৰতি সহানুভূতিৰ সুৰত) কোৱাকুই কৰিলে— "আজীযৰ স্ত্ৰীয়ে তাইৰ যুৱক দাসক কামনা কৰিছিল তাৰ সান্নিধ্যৰ! নিশ্চয় সি (যুৱকটিয়ে) তাইক প্ৰেমত অভিভূত কৰিছে। (কিন্তু প্ৰেমৰ খেলত হাতে-লোটে ধৰা পৰি যোৱাত) আমি তাইক দেখিছো স্পষ্ট বিভ্ৰান্তিতে পৰিছে (গতিকে তাইক সাহায্য কৰাৰ উপায় উলিয়াব লাগে)।"

৩১ গতিকে তাই (—যুলাইখাই) যেতিয়া শুনিলে সিহঁতৰ ফন্দিৰ কথা, তাই সেইবিলাকক মাতি পঠালে আৰু সিহঁতৰ কাৰণে দিহা কৰিলে (ভোজত আঁউজিবলৈ) গাঁড়ু-গলিছা, আৰু সিহঁতৰ প্ৰত্যেককে দিলে (খোৱাৰ সময়ত ব্যৱহাৰৰ) ছুৰি-কটাৰী, আৰু (ইউছুফক মাতি) ক'লে— "ওলাই আহাঁ এওঁলোকৰ আগলৈ!" ইয়াৰ পাছত সিহঁতে যেতিয়া তেওঁক দেখিলে তেওঁক ভাবিলে অতুলনীয়, আৰু (বিস্ময়ত তধামূৰি খাই সকলোৱে ইউছুফ-ক নিজৰ ফালে আকৃষ্ট কৰিবলৈ হুলস্থুল কৰি) নিজৰে হাত কাটি পেলালে আৰু ক'লে— "আল্লাহৰ কি নিখুঁত সৃষ্টি! এওঁতো মানুহ নহয়! এওঁ নিশ্চয় এক মহিমান্বিত ফিৰিশ্বতা নহয় জানো (যিজনে আমাৰ এই ৰূপৰ হাটতো নিজকে সঁপি দিয়া নাই)।"

৩২ সেইজনীয়ে ক'লে— "ইয়েই তো সেইজন যাৰ সম্বন্ধে তোমালোকে মোক নিন্দা কৰিছা; আৰু মই অৱশ্যেই (প্ৰৱলভাৱে) তাক কামনা কৰিছিলো তাৰ সংসৰ্গৰ, কিন্তু সি নিজকে সংযত ৰাখিছিল (আৰু তোমালোকৰ দৰে ময়ো তাক বশ কৰিব নোৱাৰিলো)। আৰু মই তাক যি আদেশ কৰো সেইটো যদি সি নকৰে তেন্তে (আমাক প্ৰত্যাখ্যানৰ প্ৰতিফলত যি কোনো অজুহাতত) সি নিশ্চিত কাৰাৰুদ্ধ হ'ব আৰু (কাৰাগাৰত) সি অৱশ্যেই হ'ব ছোটলোকবোৰৰ অন্তৰ্গত।"

৩৩ তেওঁ ক'লে— "মোৰ প্ৰভু! সিহঁতে মোক যিহৰ প্ৰতি (অৰ্থাৎ যি লাম্পট্যৰ প্ৰতি) আহ্বান কৰিছে তাতকৈ কাৰাগাৰেই মোৰ ওচৰত অধিক প্ৰিয়। আৰু তুমি যদি মোৰ পৰা সিহঁতৰ ছলনা আঁতৰাই নিদিয়া তেন্তে মই সিহঁতৰ প্ৰতি (মানবিক দুৰ্বলতা বশত) আকৃষ্ট হৈ পৰিম, ফলত মই হৈ যাম অজ্ঞবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত!"

৩৪ এতেকে তেওঁৰ প্ৰভুৱে তেওঁৰ প্ৰতি সঁহাৰি দিলে আৰু তেওঁৰ পৰা সিহঁতৰ ছল-চাতুৰী আঁতৰাই দিলে। নিসন্দেহে তেওঁ (—আল্লাহ) স্বয়ং সৰ্বশ্ৰোতা, সৰ্বজ্ঞাতা।

৩৫ ইয়াৰ পাছত (নাগৰিকাবিলাকৰ নালিচ তথা জখমী আঙুলি সহ অন্যান্য) সাক্ষ্য-প্ৰমাণ তেওঁলোকে (—বিচাৰকসকলে) দেখাৰ পাচত তেওঁলোকৰ মনত হ'ল (ইউছুফ-আঃ-ৰ আৰু নগৰ-দুলালীবিলাকৰ কল্যাণত) তেওঁক কিছুকালৰ নিমিত্তে কাৰাৰুদ্ধ কৰাই উচিত।

পৰিচ্ছেদ - ৫

৩৬ আৰু তেওঁৰ লগত দুজন যুৱক (—ৰাজাৰ খানচামা আৰু ৰুটিৱালা) জেলত সোমাইছিল। সিহঁতৰ এজনে (—খানচামাই) ক'লে— "মই (সপোনত) দেখিলো (আঙুৰৰ পৰা) মদ চেপি উলিয়াইছো।" আৰু আনজনে ক'লে—"মই দেখিলো মই মোৰ মূৰৰ ওপৰত ৰুটি বৈ নিছো, তাৰে পৰা চৰাইবোৰে খাইছে।" (সিহঁতে ইউছুফ-আঃ-ক ক'লে—) "আমাক তুমি ইয়াৰ মৰ্ম কৈ দিয়া, আমি নিশ্চয় তোমাক দেখিছো সৎকৰ্মীসকলৰ মধ্যকাৰ।"

৩৭ তেওঁ ক'লে— "তোমালোকক যি খাবলৈ দিয়া হয় সেই খাদ্য তোমালোকৰ ওচৰত (তেতিয়ালৈ) আহি নাপাব, অথচ তোমালোকৰ ওচৰলৈ সেইটো অহাৰ আগেই মই তোমালোকক কৈ দিম ইয়াৰ তাৎপৰ্য। এইটো হৈছে আমাৰ প্ৰভুৱে মোক যি শিকাইছে তাৰ পৰা (এতেকে আগেয়ে মোৰ প্ৰভুৰ বাণী কিছুমান তোমালোকক কৈ লওঁ)। মই নিশ্চয় পৰিত্যাগ কৰিছো সেই লোকবিলাকৰ ধৰ্মমত যিবিলাকে আল্লাহত বিশ্বাস নকৰে, আৰু সিহঁত নিজেই পৰকালত অবিশ্বাসী।

৩৮ "আৰু মই অনুসৰণ কৰো মোৰ পিতৃপুৰুষ ইব্ৰাহীম (আঃ) আৰু ইছহাক (আঃ) আৰু ইয়াকুব (আঃ)-ৰ ধৰ্মমত। এইটো আমাৰ পক্ষে (সম্ভৱ) নহয় যে আমি আল্লাহৰ সৈতে কোনো ধৰণৰ অংশী থিয় কৰাম। এইটো (—এইএকেশ্বৰবাদী ধৰ্মমত আমি গ্ৰহণ কৰিছো) আমাৰ প্ৰতি আল্লাহৰ অনুগ্ৰহপ্ৰাচুৰ্যৰ ফলত আৰু মানৱজাতিৰ প্ৰতিও (যিবিলাকৰ ওচৰলৈ সেই মহান বাণী নবী-ৰছুলসকলে পৌঁছাই দিছে); কিন্তু অধিকাংশ লোকেই (তাৰবাবে) কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন নকৰে।

৩৯ "হে মোৰ জেলখানাৰ সঙ্গীদুজন! বেলেগ বেলেগ (মনে-সজা) প্ৰভুবিলাক ভাল, নে একক সৰ্বশক্তিমান আল্লাহ (ভাল)?

৪০ "তেওঁক এৰি দি তোমালোকে যিবিলাকৰ উপাসনা কৰা সিহঁত (কেতবোৰ) নামাবলী নহয় জানো যি তোমালোকে নামকৰণ কৰিছা— তোমালোকে আৰু তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষসকলে, যিকাৰণে কোনো দলিল-দস্তাবেজ আল্লাহে পঠোৱা নাই। বিধান দিয়াৰ অধিকাৰ কেৱল আল্লাহৰ। তেওঁ আদেশ দিছে যে তোমালোকে তেওঁক এৰি অইন কাৰোৰ উপাসনা নকৰিবা, এয়ে হৈছে সঠিক ধৰ্ম (যিটো মোৰ পূৰ্বৱৰ্তী প্ৰত্যেক নবীয়ে তেওঁলোকৰ সম্প্ৰদায়ৰ ওচৰত প্ৰচাৰ কৰিছে), কিন্তু অধিকাংশ লোকেই (সেইটো) নাজানে।

৪১ “হে মোৰ কাৰাগাৰৰ সঙ্গী দুজন! (তোমালোকৰ সপোনৰ ব্যাখ্যা হৈছে—) তোমালোকৰ এজন (অৰ্থাৎ খানচামা) সম্বন্ধে ঃ সি (কাৰামুক্ত হৈ পুনৰ) তাৰ প্ৰভুক সুৰা পান কৰাব; কিন্তু অন্যজনৰ ক্ষেত্ৰত ঃ সি (অপৰাধী সাব্যস্ত হৈ) তেতিয়া শূলবিদ্ধ হৈ মৰিব, পাচত পক্ষীবিলাকে তাৰ মূৰৰ পৰা (খুটিয়াই খুটিয়াই) খাব। তোমালোকে যি বিষয়ে জানিব বিচাৰিছিলা সেই বিষয় (এই ভাৱেই) নিষ্পত্তি হৈ গৈছে!”

৪২ আৰু দুইজনৰ মাজৰ যাক তেওঁ জানিছিল যে সি (শীঘ্ৰেই) মুক্তি পাব তাক তেওঁ ক'লে— “তোমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত মোৰ কথা ক'বা (কিয়নো মোক বেচি দিন জেলত ৰাখিলে ৰজাৰ ন্যায়বিচাৰ ব্যাহত হ'ব, তাৰোপৰি জেলৰ বাহিৰত মিচৰবাসীৰ কাৰণে মোৰ কৰণীয় অনেক কাম পৰি আছে)।” কিন্তু চয়তানে তাক ভুলাই দিছিল তাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত (ইউছুফ-আঃ-ৰ কথা) স্মৰণ কৰাই দিবলৈ, সেইকাৰণে তেওঁ কাৰাগাৰত থাকিলে আৰু কেইবছৰমান।

পৰিচ্ছেদ - ৬

৪৩ আৰু (ইয়াৰ পাচত এদিন মিচৰৰ) ৰাজাই ক'লে— “মই নিশ্চয় (সপোনত) দেখিলো সাতটা হৃষ্ট-পুষ্ট গাই, তাহাতক খাই পেলালে (আন) সাতটি জীৰ্ণ-শীৰ্ণই; আৰু (দেখিলো) সাতটা সেউজীয়া (শস্যৰ) আঁটি আৰু (সেইবিলাকক যেন খাই পেলালে) আন শুকান (আঁটিয়ে)। হে-ৰা প্ৰধানগণ! মোৰ স্বপ্নৰ তাৎপৰ্য মোক কৈ দিয়া যদি তোমালোকে সপোনৰ ব্যাখ্যা কৰিব পাৰা।”

৪৪ সেইসকলে ক'লে— “(এইটো হৈছে) খেলি-মেলি সপোন, আৰু স্বপ্নৰ মৰ্ম উদ্ধাৰত আমি অভিজ্ঞ নহওঁ।

৪৫ তেতিয়া (কয়েদি) সেই দুজনৰ যিজনে মুক্তি পাইছিল আৰু দীৰ্ঘকাল পাছত (এতিয়া ইউছুফ-আঃ-ক) যাৰ মনত পৰিল সি ক'লে— “ময়েই ইয়াৰ অৰ্থ আপোনালোকক জনাই দিম, সেই কাৰণে মোক পঠাই দিয়ক (মোৰ গন্তব্যস্থললৈ)।”

৪৬ (সি কাৰাগাৰত গৈয়ে সম্ভাষণ কৰিলে—) “ইউছুফ, হে সত্যবাদী! আমাৰ নিমিত্তে ব্যাখ্যা কৰি দিয়ক— সাতজনী শকত গাই যাক খাই পেলালে ক্ষীণ সাতজনীয়ে, আৰু সাতটি সেউজীয়া আঁটি, আৰু আনবোৰ শুকান,— যাতে মই (ততালিকে ৰাজসভাত সমবেত) লোকসকলৰ ওচৰত উভতি যাব পাৰো যেন সিহঁতে (ৰজাৰ সপোনৰ ব্যাখ্যা) জানিব পাৰে।”

৪৭ তেওঁ (ৰজাৰ ওচৰত তেওঁৰ কথা ক'বলৈ পাহৰি যোৱাৰ নিমিত্তে খানচামাক কোনো উচ্চবাচ্য নকৰি) ক'লে— “তোমালোকে সাতবছৰ যথাৰীতি খেতি কৰি যাবা, আৰু তোমালোকে (ফল-ফচল) যি তুলিবা তাক (অক্ষত অৱস্থাত) ৰাখি দিবা তাৰ শীষৰ মাজত কেৱল তাৰ পৰা যি অলপ-অচৰপ তোমালোকে খাবা তাক বাদ দি।

৪৮ “তেতিয়া ইয়াৰ পাছত আহিব সাতটি কঠোৰ (দুৰ্ভিক্ষৰ বছৰ), সি খাই পেলাব সেই (দুৰ্দিনৰ বছৰ) কেইটাৰ কাৰণে তোমালোকে যি (সঞ্চয়) আগুৱাই দিবা, কেৱল অলপমান (শস্য) এৰি যি তোমালোকে (বীজৰ বাবে) সংৰক্ষণ কৰা।

৪৯ “আৰু তাৰ পাছত আহিব (প্ৰাচুৰ্যময়) এক বছৰ য'ত লোকসকলে পাব প্ৰচুৰ বৃষ্টিপাত আৰু তাতে তেওঁলোকে (ভঁৰালি ভৰি ফচল তুলি মদ আৰু তেল চেপিব)।”

পৰিচ্ছেদ - ৭

৫০ আৰু (খানচামাৰ জৰিয়তে সপোনৰ তাৎপৰ্য তথা তেওঁলোকৰ কৰ্তব্য সম্পৰ্কে শুনি) ৰজাই ক'লে— “তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহা।” গতিকে যেতিয়া (ৰজাৰ) দূত তেওঁৰ ওচৰলৈ আহিল, তেওঁ ক'লে— “তোমালোক মনিবৰ ওচৰলৈ উভতি যোৱা আৰু তেওঁক সোধা সেই নাৰীসকলৰ কি হ'ল যিবিলাকে নিজৰ হাত কাটিছিল (কিয়নো মই সিহঁতৰ পৰা নিৰাপদ থাকিব বিচাৰো)। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভুৱে সিহঁতৰ চাতুৰীৰ বিষয়ে পূৰ্ণ ওৱাকিফহাল।”

৫১ তেওঁ (মহিলাবিলাকক মাতি পঠালে আৰু) ক'লে— “তোমালোকৰ কি হৈছিল যেতিয়া তোমালোকে ইউছুফ-ক কামনা কৰিছিলা তেওঁৰ অন্তৰঙ্গতাৰ? সিহঁতে ক'লে— “আল্লাহৰ কি নিখুঁত সৃষ্টি! আমি তেওঁৰ মাজত কোনো দোষৰ কথা নাজানো।” নগৰ-প্ৰধানৰ স্ত্ৰীয়ে ক'লে— “এতিয়াহে সত্য প্ৰকাশ পালে; মইহে তেওঁক কামনা কৰিছিলো তেওঁৰ অন্তৰঙ্গতাৰ, আৰু নিসন্দেহে তেওঁ অৱশ্যেই আছিল সত্যপৰায়ণসকলৰ মধ্যকাৰ।”

৫২ (ইউছুফ-আঃ-এ তেতিয়া ক'লে—) “এইটোৱেই (মই বিচাৰিছিলো), যাতে তেওঁ (—আজীযে) জানিব পাৰে যে মই গোপনে (প্ৰভুপত্নীৰ সৈতে অসৎকৰ্মত লিপ্ত হৈ) তেওঁৰ প্ৰতি বিশ্বাসঘাতকতা কৰা নাই; আৰু নিসন্দেহে আল্লাহে বিশ্বাসঘাতকবিলাকৰ ছল-চাতুৰীক (সফলতাৰ পিনে) পৰিচালনা নকৰে।”

১৩শ পাৰা

৫৩ (ইউছুফ-আঃ-এ মিচৰৰ ৰাজদৰবাৰত আৰু ক'লে—) “মই নিজকে (ভুল-ত্ৰুটিৰ পৰা) মুক্ত বুলি কোৱা নাই; নিসন্দেহে মানুহ মাত্ৰৰেই বেয়াৰ ফালে প্ৰৱণতা থাকে, কেৱল মোৰ প্ৰভুৱে কৰুণা কৰাবিলাকৰ বাহিৰে (কিয়নো তেওঁলোকে ‘আম্মাৰাহ্’ বা পশু-প্ৰকৃতিৰ পৰা ক্ৰমে ‘লাওৱামাহ্’ বা মানৱিক অৱস্থা, আৰু শেষত ‘মুৎমাইন্নাহ্’ বা স্বৰ্গীয় অৱস্থা পায়গৈ)। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভু (ত্ৰুটি-বিচ্যুতিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।”

৫৪ আৰু (ইউছুফৰ এনে গুণাৱলী দেখি) ৰজাই ক'লে— “তেওঁক মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহা, মই তেওঁক মোৰ নিজৰ কাৰণে (বিশ্বস্ত উজীৰ বা মন্ত্ৰীৰূপে) একান্তভাৱে গ্ৰহণ কৰিম।” গতিকে তেওঁ (—বাদচাহে) যেতিয়া তেওঁৰ সৈতে আলাপ কৰিলে তেতিয়া ক'লে— “আপুনি আজি নিশ্চয় হ'ল মোৰ সন্মুখত (মৰ্যাদাত) সুপ্ৰতিষ্ঠিত, বিশ্বাসভাজন।”

৫৫ তেওঁ ক'লে— “মোক দেশৰ ধন-সম্পদৰ দায়িত্বত নিয়োগ কৰক (যেন আগন্তুক আপৎকালৰ কাৰণে বিহিত ব্যৱস্থা মই ল'ব পাৰো)। নিসন্দেহে মই (শস্য-সামগ্ৰী আৰু ধনদৌলতৰ) সুৰক্ষক, (আৰু তাৰ বণ্টনব্যৱস্থা কৰিবলৈ) সুবিবেচক।

৫৬ আৰু এইদৰে আমি ইউছুফ (আঃ)-ক (দাসত্বৰ ঠাইত ৰাজত্বৰ ক্ষমতা প্ৰদান কৰি) প্ৰতিষ্ঠিত কৰিলো (মিচৰৰ সেই ভিন্) দেশত;— সেই ঠাইত তেওঁ কৰ্তৃত্ব চলালে য'তেই তেওঁ বিচাৰিছিল। আমি যাকে (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰো আমাৰ কৰুণাৰ দ্বাৰা হিতসাধন কৰো, আৰু সৎকৰ্মশীলসকলৰ কৰ্মফল আমি ব্যৰ্থ নকৰো।

৫৭ আৰু অৱশ্যেই পৰকালৰ পুৰস্কাৰ অধিক ভাল সেইসকলৰ কাৰণে যিসকলে (আল্লাহতে) বিশ্বাস কৰে আৰু (তেওঁৰ প্ৰতি) ভয়-ভক্তি অৱলম্বন কৰে।

পৰিচ্ছেদ - ৮

৫৮ আৰু (মিচৰ আৰু ওচৰ-পাঁজৰৰ দেশত দুৰ্ভিক্ষ দেখা দিয়াৰ ফলত) ইউছুফ (আঃ)-ৰ ককায়েকবিলাক (মিচৰত) আহিল আৰু তেওঁৰ দৰবাৰত প্ৰৱেশ কৰিলে; তেওঁ তেতিয়া সিহঁতক চিনিব পাৰিলে, কিন্তু সিহঁত তেওঁৰ সম্বন্ধে অজ্ঞাত থাকিল।

৫৯ আৰু তেওঁ যেতিয়া সিহঁতক পৰিৱেশন কৰিলে (গাই-পতি) সিহঁতৰ ৰচদ তেতিয়া তেওঁ ক'লে— “তোমালোকে (পাচৰ বাৰত) তোমালোকৰ পিতাৰ ফালৰ তোমালোকৰ ভায়েকো মোৰ ওচৰলৈ লৈ আহিবা। তোমালোকে দেখা পোৱা নাইনে যে মই অৱশ্যে (মূৰ গণতি কৰি) প্ৰত্যেককে পূৰা মাপ দিছো আৰু মই ভাল আপ্যায়ণ কৰোঁতা।

৬০ “কিন্তু তোমালোকে যদি তাক মোৰ ওচৰলৈ লৈ নাহা তেন্তে তোমালোকৰ কাৰণে মোৰ ওচৰৰ পৰা (গৰহাজিৰ লোকৰ কাৰণে) কোনো জোখ-মাখ নাথাকিব, আৰু তোমালোক (তাৰ ৰেচনৰ বাবে) মোৰ কাষ চাপি নাহিবা।”

৬১ সিহঁতে ক'লে— “আমি অৱশ্যেই চেষ্টা কৰিম তাৰ সম্পৰ্কে তাৰ পিতাৰ ওচৰত আৰু আমি নিশ্চয় (তাক লৈ অহাৰ) কাম কৰিম।”

৬২ আৰু তেওঁ তেওঁৰ জোৱানসকলক ক'লে— “সিহঁতৰ (পৰা পোৱা) দ্ৰব্যমূল্য সিহঁতৰ মালপত্ৰৰ মাজত (এনেদৰে) ৰাখি দিয়া যাতে সিহঁতৰ পৰিয়ালবৰ্গৰ ওচৰলৈ যেতিয়া সিহঁতে উভতি যাব তেতিয়া সিহঁতে এইটো (—সিহঁতে দিয়া দ্ৰব্যমূল্য) চিনিব পাৰে; তেনেহলে সিহঁত (মোৰ বদান্যতা দেখি দুনাই শস্য কিনিবলৈ) ফিৰি আহিব।”

৬৩ তাৰ পাছত যেতিয়া সিহঁত পিতাকৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল তেতিয়া সিহঁতে ক'লে— “হে আমাৰ আব্বা! আমাৰ ওচৰত (ৰচদৰ) পৰিমাণ নিষেধ কৰা হৈছে (যদিহে আমি বিন্‌য়ামীনক লগত লৈ নাযাওঁ); এতেকে আমাৰ লগত আমাৰ ভাইকো পঠিয়াই দিয়া যাতে আমি (প্ৰত্যেকৰ) পৰিমাণ পাব পাৰো, আৰু আমিতো অৱশ্যেই তাৰ হেফাজতকাৰী।”

৬৪ তেওঁ ক'লে— তোমালোকক তাৰ (হেফাজতৰ) বিষয়ে বিশ্বাস কৰিব পাৰোনে যেনেকৈ তাৰ ককায়েকৰ বিষয়ত ইতিপূৰ্বে তোমালোকক বিশ্বাস কৰিছিলো? বস্তুতঃ আল্লাহেই ৰক্ষণাবেক্ষণত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ, আৰু তেৱেঁই কৰুণাময়সকলৰ মাজত অফুৰন্ত ফলদাতা।

৬৫ আৰু যেতিয়া সিহঁতে নিজৰ বস্তু-বাহানি খুলিলে সিহঁতে দেখিবলৈ পালে সিহঁতৰ দ্ৰব্যমূল্য সিহঁতলৈ ওভতাই দিয়া হৈছে। সিহঁতে ক'লে— “হে আমাৰ আব্বা! (ইয়াৰ বেচি) কি আমি প্ৰত্যাশা কৰিম? এয়ে আমাৰ দ্ৰব্যমূল্য আমাক ঘূৰাই দিয়া হৈছে; আৰু আমাৰ পৰিজনবৰ্গৰ কাৰণে আমি (পৰ্যাপ্ত) ৰচদ আনিব পাৰিম (যদি সেই খেয়ালী উজিৰক আমি তুষ্ট কৰিব পাৰো), আৰু আমাৰ ভাইৰ আমি হেফাজত কৰিম, আৰু আমি এক উটৰ পৰিমাণৰ (শস্যসামগ্ৰী) অতিৰিক্ত আনিম। এইটো (মিচৰৰ শস্যভাণ্ডাৰৰ পক্ষে) তো এক সামান্য পৰিমাণ।”

৬৬ তেওঁ ক'লে— “মই তাক একোতেই তোমালোকৰ সৈতে নপঠাম যেতিয়ালৈকে নেকি মোৰ ওচৰত আল্লাহৰ নামত ওৱাদা কৰা যে তোমালোকে নিশ্চয় মোৰ ওচৰলৈ তাক ঘূৰাই আনিবা, যদিহেনো তোমালোক (ঘটনাচক্ৰত) একান্ত অসহায় হোৱা।” এতেকে সিহঁতে যেতিয়া তেওঁক সিহঁতৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে তেতিয়া তেওঁ ক'লে— “মই যি কৈছো তাৰ ওপৰত আল্লাহেই কৰ্ণধাৰ!”

৬৭ তেওঁ আৰু ক'লে— “হে মোৰ পুত্ৰগণ! তোমালোক (এঘাৰ ভাইৰ পূৰা দল) একেখন দুৱাৰেদি নোসোমাবা, বৰং তোমালোকে বেলেগ বেলেগ দুৱাৰেদি সোমাবা। আল্লাহৰ (বিধানৰ) বিৰুদ্ধে তোমালোকৰ কাৰণে মোৰ একোৱেই কৰাৰ সামৰ্থ্য নাই। বিধানতো একমাত্ৰ আল্লাহৰেই। তেওঁৰ ওপৰতেই মই নিৰ্ভৰ কৰোঁ, আৰু তেওঁৰ ওপৰতেই তেন্তে নিৰ্ভৰ কৰক নিৰ্ভৰশীলসকলে।”

৬৮ আৰু সিহঁতে যেতিয়া (বেলেগ বেলেগ দৰজাইদি) সোমালে যিধৰণে সিহঁতৰ পিতাকে সিহঁতক আদেশ কৰিছিলে, তেতিয়া আল্লাহৰ (পৰিকল্পনাৰ) বিৰুদ্ধে সিহঁতৰ একোৱেই কৰাৰ সামৰ্থ্য নাছিল, কিন্তু (সিহঁতে ভাবিছিল—) এইটো ইয়াকুব (আঃ)-ৰ অন্তৰৰ এটা খাম-খেয়ালী যিটো তেওঁ চৰিতাৰ্থ কৰিছিল। আৰু নিসন্দেহে তেওঁ অৱশ্যেই আছিল জ্ঞানৰ অধিকাৰী কিয়নো আমি তেওঁক (বিন্‌য়ামীনৰ সৈতে ইউছুফ-আঃ-ৰ একান্তে মিলনৰ সম্বন্ধে) জ্ঞানদান কৰিছিলো, কিন্তু সৰহভাগ লোকেই (সেই কথা) নাজানে।

পৰিচ্ছেদ - ৯

৬৯ আৰু সিহঁতে (এঘাৰ ভাইয়ে) যেতিয়া ইউছুফ (আঃ)-ৰ দৰবাৰত (বেলেগ বেলেগ দুৱাৰেদি) প্ৰৱেশ কৰিলে (তেওঁ সিহঁতক দুজন দুজনকৈ থকা ঠাই কৰি দিলে আৰু অকলশৰীয়া হৈ পৰা) তেওঁৰ (আপোন) ভাইক তেওঁ নিজৰ লগত ৰাখিলে, তেওঁ (বিন্‌য়ামীনক) ক'লে— “ময়েই তোমাৰ (সহোদৰ) ককাই, গতিকে সিহঁতে যি কৰিছে তাত দুখ নকৰিবা।”

৭০ তাৰ পিছত তেওঁ যেতিয়া সিহঁতক পৰিবেশন কৰিলে সিহঁতৰ ৰচদৰ দ্বাৰা তেতিয়া তেওঁৰ ভায়েকৰ বয়-বস্তুৰ ভিতৰত (ৰজাৰ ঘৰৰ) এটি পানপাত্ৰ (কোনোবাই) ৰাখি দিলে। তাৰ পাচত (পানপাত্ৰটো হেৰাই যোৱা লক্ষ্য কৰি এজন আহ্বায়কে চিঞৰি) ক'লে— "হে-ৰা উট চালকৰ দল! (ৰ'বা) তোমালোক নিশ্চয় চোৰ।"

৭১ সিহঁতে (—ককাই-ভাই) ইহঁতৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে— "তোমালোকে কি বস্তু হেৰুৱাইছা?"

৭২ ইহঁতে ক'লে— "আমি ৰজাৰ পানপাত্ৰ হেৰুৱাইছো, আৰু যিয়ে (আমি খানা-তালাচ কৰাৰ আগতে) এইটো লৈ আহিব (সি পাব) এক উট বোজাই মাল, আৰু মই ইয়াৰ কাৰণে জামিন থাকিলো।"

৭৩ সিহঁতে (—ল'ৰাহঁতে) ক'লে— "আল্লাহৰ কচম! তোমালোকে নিশ্চয় জানা যে আমি এই দেশত দুষ্কৰ্ম কৰিবলৈ অহা নাই, আৰু আমি চোৰো নহওঁ।"

৭৪ এওঁলোকে ক'লে— "তেন্তে কি হ'ব ইয়াৰ প্ৰতিফল যদি তোমালোক হৈছা মিথ্যাবাদী?"

৭৫ সিহঁতে ক'লে— "ইয়াৰ প্ৰতিফল হ'ব— যাৰ মালপত্ৰৰ মাজত এইটো পোৱা যাব সিয়েই হ'ব (বন্দীত্ব বৰণৰ দ্বাৰা) ইয়াৰ প্ৰতিফলৰ পাত্ৰ। এইদৰেই আমি অন্যায়কাৰীবিলাকক শাস্তি দিওঁ।"

৭৬ ইয়াৰ পাচত তেওঁ (—ইউছুফ-আঃ-এ) সিহঁতৰ মালপত্ৰত (তালাচি) আৰম্ভ কৰিলে তেওঁৰ (সহোদৰ) ভায়েকৰ মালৰ আগতে, তাৰ পাচত তেওঁ সেইটো উলিয়ালে তেওঁৰ (নিজ) ভাইৰ বয়-বস্তুৰ পৰা। এইভাৱেই আমি ইউছুফৰ কাৰণে পৰিকল্পনা কৰিছিলো (যাতে বিন্য়ামীন ইউছুফ-আঃ-ৰ চকুৰ আগত মিচৰতে থাকি যায়)। তেওঁৰ পক্ষে ৰজাৰ আইন অনুসৰি তেওঁৰ ভায়েকক (সেই দেশত) ৰখা সম্ভৱ নাছিল যদিহেনো আল্লাহে ইচ্ছা কৰিলেহেঁতেন। আমি যাকে (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰো (তেওঁৰ) স্তৰে স্তৰে উন্নতি কৰো। আৰু প্ৰত্যেক জ্ঞানবানসকলৰ ওপৰত ৰৈছে সৰ্বজ্ঞানময়।

৭৭ সিহঁতে (চূড়ান্ত নিৰ্লজ্জতা আৰু মিথ্যাবাদিতাৰে) ক'লে— "যদি সি চুৰি কৰি থাকে তেন্তে তাৰ ককায়েকেওতো ইয়াৰ আগতে চুৰি কৰিছিল।" তেতিয়া ইউছুফে (নিজ পৰিচয় প্ৰকাশ কৰি দিয়াৰ প্ৰবল বাসনা) এইটো নিজৰ অন্তৰতে গোপন ৰাখিছিল আৰু তেওঁ সেইটো (অৰ্থাৎ আত্ম-পৰিচয়) সিহঁতৰ ওচৰত প্ৰকাশ নকৰিলে। তেওঁ (চমুকৈ) ক'লে— "তোমালোক আৰু হীন অৱস্থাতে আছা, আৰু আল্লাহে ভালকৈ জানে তোমালোকে যি আৰোপ কৰিছা সেই সম্বন্ধে।"

৭৮ ইহঁতে ক'লে— "ওহে প্ৰধান! ইয়াৰ পিতাক আছে— অত্যন্ত বুঢ়া মানুহ (যিজনে ইয়াৰ বিৰহত দুখ পাব), এতেকে তাৰ ঠাইত আমাৰ এজনকে ৰাখি দিয়ক, যিহেতু আমি আপোনাক দেখিছো মহানুভৱসকলৰ মধ্যকাৰ।"

৭৯ তেওঁ (এই প্ৰস্তাৱ ন্যায়ৰ খাতিৰত নাকচ কৰি) ক'লে— "আল্লাহে ৰক্ষা কৰক যে আমি যাৰ ওচৰত আমাৰ বস্তু পাইছো তাক এৰি অন্যক ধৰি ৰাখিম, কিয়নো সেই ক্ষেত্ৰত আমি অৱশ্যেই অন্যায়কাৰী হ'ম।"

পৰিচ্ছেদ - ১০

৮০ যেতিয়া সিহঁতে তেওঁৰ পৰা (বিন্য়ামীনৰ মুক্তিৰ বিষয়ত) হতাশ হ'ল তেতিয়া সিহঁতে (পিতাকৰ ওচৰত কেনেকুৱা কৈফিয়ৎ দিয়া যায় সেই বিষয়ে) পৰামৰ্শৰ কাৰণে আলাদা হ'ল। সিহঁতৰ ডাঙৰ জনে (—জুদাহে) ক'লে—"তোমালোকে নাজানানে যে তোমালোকৰ আব্বাই (বিনয়ামীনৰ নিৰাপত্তাৰ বিষয়ত) তোমালোকৰ পৰা আল্লাহৰ নামত অঙ্গীকাৰ লৈছে, আৰু ইয়াৰ আগতে ইউছুফৰ বিষয়তো তোমালোকে কি ৰকমৰ ত্ৰুটি কৰিছিলা? এতেকে মই একোতেই এই দেশ এৰি নাযাম যেতিয়ালৈকেনো মোৰ আব্বাই মোক অনুমতি দিয়ে, অথবা আল্লাহে মোৰ কাৰণে কোনো হুকুম দিয়ে, কিয়নো তেৱেঁই হুকুমদিওঁতাসকলৰ মাজত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ।

৮১ "তোমালোক উভতি যোৱা তোমালোকৰ আব্বাৰ ওচৰলৈ আৰু কোৱাঁ— হে আমাৰ আব্বা! নিসন্দেহে তোমাৰ ল'ৰাই চুৰি কৰিছে, আৰু আমি যি জানো তাৰ বাহিৰে অন্য প্ৰত্যক্ষ বিবৰণ দিয়া নাই, আৰু অদৃশ্যৰ বিষয়ত আমি একোৱেই নাজানো।

৮২ "আৰু আমি য'ত আছিলো সেই চহৰবাসীসকলক সোধা, আৰু যিসকলৰ সৈতে আমি আহিছো সেই যাত্ৰীসকলকো (সোধা, সকলোৱেই আমাৰ কথাতে হয়ভৰ দিব)। আৰু আমিতো অৱশ্যেই সত্যবাদী।"

৮৩ তেওঁ (—ইয়াকুব-আঃ-এ সিহঁতৰ দাল-পাত জোৰা দিয়া কাহিনী ধৰিব পাৰি) ক'লে— "নহয় (এইটো হ'বই নোৱাৰে), বৰং তোমালোকৰ অন্তৰে তোমালোকৰ কাৰণে এই বিষয়টো সাজি লৈছে; কিন্তু ধৈৰ্যধাৰণেই উত্তম। (এনেও) হ'ব পাৰে আল্লাহে এওঁলোক সকলোকে (যথা ইউছুফ বিন্য়ামীন আৰু জুদাহক) মোৰ ওচৰলৈ আনি দিব। নিসন্দেহে তেৱেঁই সৰ্বজ্ঞাতা, পৰম জ্ঞানী।"

৮৪ আৰু তেওঁ সিহঁতৰ পৰা ঘূৰিলে আৰু ক'লে— "হায়! মোৰ আফচোচ ইউছুফৰ কাৰণে!" আৰু তেওঁৰ চকু (অশ্ৰুপাতত) বগা হৈ গৈছিল শোকাবেগবশতঃ, যদিও তেওঁ (গভীৰ মনোকষ্ট) সংবৰণকাৰী আছিল।

৮৫ সিহঁতে (হুঁটা মাতেৰে) ক'লে— "দোহাই আল্লাহৰ! তুমি ইউছুফক স্মৰণ কৰিবলৈ নেৰিবা যেতিয়ালৈকেনো তুমি ৰোগক্লিষ্ট হোৱা অথবা প্ৰাণত্যাগীসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা।"

৮৬ তেওঁ ক'লে— "মোৰ দুখ আৰু মোৰ বেদনা নিবেদন কৰিছো আল্লাহৰেই ওচৰত, আৰু মই আল্লাহৰ পৰা জানো (যে ইউছুফ সুকলমে জীৱিত আছে) যিটো তোমালোকে নাজানা।

৮৭ "হে মোৰ ল'ৰাহঁত! তোমালোক যোৱাঁ আৰু ইউছুফ আৰু তাৰ ভায়েকক বিচাৰা, আৰু (এই বিষয়ত) আল্লাহৰ অনুগ্ৰহ সম্বন্ধে নিৰাশ নহ'বা। নিসন্দেহে অবিশ্বাসী লোকবিলাকৰ বাহিৰে অন্য কোনোবা আল্লাহৰ অনুগ্ৰহ সম্বন্ধে নিৰাশ নহয়।"

৮৮ তাৰ পাছত সিহঁতে যেতিয়া (আকৌ ৰচদ আনিবলৈ) তেওঁৰ (—ইউছুফ-আঃ-ৰ) দৰবাৰত হাজিৰ হ'ল তেতিয়া ক'লে— "ওহে প্ৰধান! আমাৰ আৰু আমাৰ পৰিয়াল-পৰিজনৰ ওপৰত বৰ বিপত্তি আহি পৰিছে, আৰু আমি সামান্য দ্ৰব্যমূল্য লৈ আহিছো, সেই কাৰণে আমাক পূৰ্ণমাত্ৰাত (ৰচদ) দিয়ক আৰু আমাৰ প্ৰতি দান-খয়ৰাত কৰক। নিসন্দেহে আল্লাহে দানশীলসকলক পুৰস্কাৰ দি থাকে।"

৮৯ তেওঁ ক'লে— "তোমালোকে জানানে ইউছুফ আৰু তেওঁৰ ভায়েকৰ প্ৰতি তোমালোকে কি (জঘন্য অপৰাধ) কৰিছিলা যেতিয়া তোমালোক আছিলা বিবেচনাহীন (আৰু এতিয়া তোমালোকে মোৰ ওচৰত বদান্যতাৰ দোহাই দিছা)?"

৯০ সিহঁতে ক'লে— "কি! আপুনিয়েই তেন্তে ইউছুফনে?" তেওঁ ক'লে— "ময়েই ইউছুফ আৰু ইয়েই মোৰ সহোদৰ। আল্লাহে নিশ্চয় আমাৰ প্ৰতি অনুগ্ৰহ কৰিছে (নহ'লে তোমালোকৰ চক্ৰান্তত আমাৰ আজি কোনো অস্তিত্বই নাথাকিলহেঁতেন)। নিসন্দেহে যি কোনোবাই ধৰ্মপৰায়ণতা অৱলম্বন কৰে আৰু ধৈৰ্যধাৰণ কৰে (তেওঁ অনুগ্ৰহ লাভ কৰিবই)— কিয়নো আল্লাহ নিশ্চয় সৎকৰ্মশীলসকলৰ কৰ্মফল বিফল নকৰে।"

৯১ সিহঁতে ক'লে— "আল্লাহৰ কচম! আল্লাহে অৱশ্যেই আপোনাক আমাৰ ওপৰত প্ৰাধান্য দিছে, আৰু (স্বীকাৰ কৰিছো যে) আমি নিশ্চয় অপৰাধী আছিলো।"

৯২ তেওঁ ক'লে— "তোমালোকৰ বিৰুদ্ধে আজি কোনো অভিযোগ নাই। আল্লাহে তোমালোকক ক্ষমা কৰক, আৰু তেৱেঁইতো কৃপাশীলসকলৰ মাজত পৰম কৰুণাময়।

৯৩ "মোৰ এই (ৰাজ-দৰবাৰৰ পোছাকী) চোলাটো লৈ যোৱা আৰু এইটো আমাৰ আব্বাৰ মুখৰ আগত ৰাখা, তেওঁ (চোলাটোৰ শুৱনি আৰু আভিজাত্য দেখি মোৰ সসন্মান অৱস্থিতি সম্বন্ধে চাক্ষুষ প্ৰমাণ পাই) চক্ষুষ্মান হ'ব। আৰু তোমালোকে পৰিয়াল-পৰিজনক লৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিবা।"

পৰিচ্ছেদ - ১১

৯৪ আৰু যেতিয়া (ল'ৰাহঁতৰ) যাত্ৰীদল (ঘৰৰ পথত) ওলাই পৰিল তেতিয়া সিহঁতৰ পিতাকে (ওচৰৰ লোকবিলাকক) ক'লে— "সঁচাকৈয়ে মইতো ইউছুফৰ বা-বতাহৰ গন্ধ পাইছো, যদিও তোমালোকে মোক মতিচ্ছন্ন বুলি ভাবা।"

৯৫ সিহঁতে ক'লে— "আল্লাহৰ কচম! (আপোনাৰ ল'ৰাহঁতে কোৱা-কুই কৰাৰ দৰে আমি প্ৰমাণ পাইছো—) আপুনি নিসন্দেহে আপোনাৰ পুৰণি ভ্ৰান্তিতেই ৰৈছে।"

৯৬ তাৰ পিছত যেতিয়া সুসংবাদবাহক (জুদাহ) আহিল, সি সেইটো (—ইউছুফ-আঃ-ৰ চোলাটো) তেওঁৰ সন্মুখত ৰাখিলে, তেতিয়া তেওঁ (ইউছুফৰ সুকলমে অৱস্থানৰ প্ৰমাণ দেখি) চক্ষুষ্মান হ'লে। তেওঁ (মানুহবোৰক) ক'লে— "মই তোমালোকক কোৱা নাছিলোনে যে মই আল্লাহৰ ওচৰৰ পৰা (ইউছুফ সম্বন্ধে) জানো, যিটো তোমালোকে নাজানা?"

৯৭ সিহঁতে (—ল'ৰাহঁতে) ক'লে— "হে আমাৰ আব্বা! আমাৰ অপৰাধৰ নিমিত্তে আমাৰ কাৰণে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰা, নিসন্দেহে আমি হৈছো দোষী।"

৯৮ তেওঁ ক'লে মই শীঘ্ৰেই (ক্ষতিগ্ৰস্ত পক্ষ ইউছুফ আৰু বিন্‌য়ামীনৰ সমৰ্থন পালে তেতিয়া) তোমালোকৰ কাৰণে আমাৰ প্ৰভুৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিম। নিশ্চয় তেওঁ নিজেই (দোষত্ৰুটীৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা।"

৯৯ ইয়াৰ পিছত তেওঁলোক (গোটেই পৰিয়াল) যেতিয়া ইউছুফৰ দৰবাৰত হাজিৰ হ'ল তেতিয়া তেওঁ আপোন পিতা-মাতাক নিজৰ কাষতে ৰাখিলে আৰু ক'লে— "ইন-শ্বা-আল্লাহ মিচৰত নিৰ্বিঘ্নে প্ৰৱেশ কৰক।"

১০০ আৰু তেওঁ নিজৰ পিতা-মাতাক (সন্মানিত) উচ্চ আসনত বহুৱালে, আৰু তেওঁৰ কাৰণে তেওঁলোক (সকলোৱে আল্লাহৰ প্ৰতি শুকুৰানা স্বৰূপ) ছিজ্‌দাৰত হ'ল। তেতিয়া তেওঁ ক'লে— "হে আমাৰ আব্বা! এইটোৱেই মোৰ পূৰ্বৰ সপোনৰ তাৎপৰ্য, মোৰ প্ৰভুৱে সেইটো সত্যত পৰিণত কৰিছে। আৰু তেওঁ মোৰ প্ৰতি অনুগ্ৰহ কৰিছিলে যেতিয়া তেওঁ মোক কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত কৰিছিলে আৰু মৰুভূমিৰ পৰা আপোনালোকক (মোৰ ওচৰলৈ) লৈ আহিছে, মোৰ মাজত আৰু মোৰ ককাইবিলাকৰ মাজত চয়তানে বিৰোধ সৃষ্টি কৰাৰ পাছত। নিসন্দেহে মোৰ প্ৰভুৱে যাকে (উপযুক্ত বিবেচনা কৰি) ইচ্ছা কৰে তাৰ প্ৰতি পৰম সদাশয়। দৰাচলতে তেওঁ নিজেই সৰ্বজ্ঞাতা, পৰমজ্ঞানী।

১০১ "মোৰ প্ৰভু! তুমি ইতিমধ্যেই মোক ৰাজত্বৰ অধিকাৰ প্ৰদান কৰিছা আৰু ঘটনাৱলীৰ তাৎপৰ্য সম্পৰ্কে মোক শিক্ষাদান কৰিছা, হে মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীৰ আদি স্ৰষ্টা! তুমিয়েই এই দুনিয়া আৰু আখেৰাতত মোৰ মনিব; মোক মুছলিম অৱস্থাতে মৰিবলৈ দিয়া আৰু মোক সৎকৰ্মীসকলৰ লগত সংযুক্ত কৰা।"

১০২ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) এয়ে হৈছে অদৃশ্য বিষয়ৰ সংবাদ যি আমি তোমাৰ ওচৰত প্ৰত্যাদেশ কৰিছো। আৰু তুমি সিহঁতৰ লগত নাছিলা যেতিয়া সিহঁতে (—তোমাৰ শত্ৰুবিলাকে) সিহঁতৰ বিষয়-আশয় লগ্‌লগাইছিল আৰু সিহঁতে (তোমাৰ প্ৰাণ-হৰণৰ) চক্ৰান্ত কৰিছিল।

১০৩ আৰু যদিও তুমি (এনে সন্দেহাতীত উদাহৰণ প্ৰয়োগেৰে) একান্তভাৱে কামনা কৰা তথাপি অধিকাংশ লোকেই (আল্লাহৰ বাণীত) বিশ্বাসকাৰী নহয়।

১০৪ আৰু তুমি ইয়াৰ কাৰণে সিহঁতৰ ওচৰত কোনো পাৰিশ্ৰমিক বিচৰা নাই। এই (কুৰআন) তো বিশ্বজগতৰ কাৰণে উপদেশ ব্যতিৰেকে (অইন একোৱেই) নহয়।

পৰিচ্ছেদ - ১২

১০৫ আৰু মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱীত (আল্লাহৰ মহিমাৰ) কিমান যে নিদৰ্শন ৰৈছে যিবিলাকৰ কাষেদিয়েই সিহঁতে যাতায়াত কৰে, তথাপি সিহঁতে এইবিলাকৰ প্ৰতি উদাসীন।

১০৬ আৰু সিহঁতৰ অধিকাংশই আল্লাহৰ প্ৰতি বিশ্বাস নকৰে সিহঁত বহুখোদাবাদী নোহোৱালৈকে (অৰ্থাৎ আল্লাহত বিশ্বাস কৰিবলৈ হ'লে লগতে গুৰু-ঠাকুৰ, সাধু-সন্ন্যাসী, পীৰ-মুৰচিদ প্ৰভৃতিকো মানিব লাগে)।

১০৭ কি! সিহঁতে তেন্তে নিৰাপদ বোধ কৰেনে সিহঁতৰ ওপৰত আল্লাহৰ শাস্তিৰ বৰ-তোপ আহি পৰা সম্বন্ধে, অথবা সিহঁতে যেতিয়া বেখেয়াল থাকে তেতিয়া (সিহঁতৰ সৰ্বনাশৰ) ঘড়ী-ঘণ্টা অতৰ্কিতে সিহঁতৰ ওপৰত আহি পৰা সম্বন্ধে?

১০৮ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি কোৱোঁ— "এই হৈছে মোৰ পথ; মই (একক অদ্বিতীয়) আল্লাহৰ প্ৰতি (মানুহক) আহ্বান কৰো, মই আৰু যিসকলে মোক অনুসৰণ কৰে তেওঁলোক জ্ঞানালোকৰ ওপৰত (প্ৰতিষ্ঠিত) ৰৈছো। আৰু আল্লাহৰেই সকলো মহিমা, আৰু মই বহুখোদাবাদীবিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহওঁ।"

১০৯ আৰু তোমাৰ পূৰ্বে জনপদবাসীৰ মাজৰ পৰা মানুহৰ বাহিৰে আন কাকো আমি (ৰছুলৰূপে) পঠোৱা নাই যিসকলৰ ওচৰত আমি প্ৰত্যাদেশ দিছিলো (কিয়নো একমাত্ৰ মানুহেই মানুহৰ কাৰণে আদৰ্শ আৰু পথিকৃত হ'ব পাৰে, কোনো ফিৰিশ্বতা বা অতিমানৱ নহয়)। এতেকে সেইসকলে পৃথিৱীত পৰ্যটন কৰা নাইনে, তেতিয়া দেখিব পাৰিলেহেঁতেন কেনে হৈছিল সিহঁতৰ পৰিণাম যিবিলাক আছিল এইবিলাকৰ অগ্ৰগামী? আৰু পৰকালৰ আবাসস্থল অৱশ্যেই অধিকতৰ ভাল সেইসকলৰ কাৰণে যিসকলে ধৰ্মভীৰুতা অৱলম্বন কৰে। তোমালোকে কি তেন্তে নুবুজা (কোন বাটেৰে তোমালোক আগুৱাই যাবা)?

১১০ অৱশেষত যেতিয়া ৰছুলসকল হতাশ হৈছিল আৰু সিহঁতে (—লোকসকলে) ভাবিছিল যে সিহঁতক নিশ্চয় মিছা (হুচিয়াৰীৰ কথা) কোৱা হৈছে তেতিয়াই (আচম্বিতে) আমাৰ সাহায্য তেওঁলোকৰ ওচৰত আহি পালে; কাজেই যিসকলক (নিৰপৰাধ হোৱা হেতু) আমি ইচ্ছা কৰিলো তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰিলো। আৰু অপৰাধী সম্প্ৰদায়ৰ পৰা আমাৰ শাস্তি প্ৰতিহত নহয়।

১১১ সিহঁতৰ কাহিনীৰ মাজত অৱশ্যেই শিক্ষণীয় বিষয় ৰৈছে বোধশক্তিসম্পন্নসকলৰ কাৰণে। এই (কুৰআন) এনেকুৱা কাহিনী নহয় যিটো (মানুহৰ হাতত) জাল কৰা হৈছে, বৰঞ্চ ই হৈছে ইয়াৰ আগেয়ে যি (গ্ৰন্থবোৰ) আহিছিল তাৰ সমৰ্থনকাৰী, আৰু সকলো বিষয়ৰ বিস্তাৰিত বৃত্তান্ত, আৰু (জীৱনত সাফল্য অৰ্জনৰ) পথনিৰ্দেশ আৰু কৰুণা যিসকলে বিশ্বাস কৰে সেই সম্প্ৰদায়ৰ কাৰণে (কিয়নো অবিশ্বাসীহঁততো এই কুৰআনৰ পৰা অমৃত আহৰণত বিমুখ আৰু বঞ্চিত থাকি গৈছে)।

* * * * * * * * * * * *